

DE VLAAMSCHE POST

Rechts en Nieuws: België, Nederland, etc.

Maandag 21 Juni 1915

Maandag 21 Juni 1915

Arm Vlaanderen

Het is er mij niet om te doen — al kan bovenstaande titel het doen veronderstellen — de economische toestanden van Vlaanderen te bespreken. Alleen de vraagkroepende taaltoestanden van ons land zal ik hier ter sprake voeren.

Met het oog op de veraanschouwelijking van dit onderwerp herinner ik aan de « Man met zijn Brugje », een letterkundig werkje van Multatuli. De inhoud van dit vertelstuk kan wonderwel op de Vlaamse taaltoestanden aangepast worden zoo men hier door het brugje het fransch verstaat: ea door de brugge, het verfranschte bestuur, dat over de graacht, die Vlamingen en Walen scheidt, een brug heeft geworpen de fransche « culture ». Aan den weligen zonnigen kant waren de franschgezinden, de gunstelingen van den brugge, ten getalle van 3.000.000 die daar van alles naar hartelust genieten, omdat de brugge voor deze lievelingen alles ingericht heeft wat iemand maar wenschen kan: bestuur, onderwijs, gerecht en leger alles in hunne taal. Zij, de bevoorrechtten, gaan tot den overkant niet van het brugje, immers daar schijnt geen zon, daar valt geen manna, daar is 't dorre heide en woestijn, het brugje hebben zij dus niet nodig: zij behoeven geen andere taal te kennen. Om degenen die aan den overkant van het brugje staan bekomen zij zich niet: zij, de paria's, moeten maar zorgen dat zij het goed hebben, dat is hunne zaak. De brugge heeft voor dezen, de Vlamingen, ten getalle van 4 miljoen niet gezorgd.

Willen zij van de weldoende zon genieten, zij moeten het brugje overstappen, zij heeven fransch te leeren. Juist hier ligt het onrecht. Er zijn 900.000 Vlamingen over het brugje heengestapt naar den overkant, daarvoor hebben zij een tol betaald, zij hebben fransch geleerd.

Er zijn dus nog ruim 3 miljoen Vlamingen, de verstootten en onbevoorrechtten die van de wellusten van den overkant niet genieten kunnen omdat zij in hunne onbeholpenheid den tol om het brugje over te stappen niet betalen kunnen, zij kunnen geen fransch. Doch heeft dit wel. Zoals de Vlamingen het fransch moesten aanleeren om het wat verder te brengen dan straatvager of keetsier, zoo kan het evenzeer gerechtvaardigd zijn dat de franschgezinden, de Walen dus, Vlaamsch hebben te leeren. Doch eilaas! Zij kunnen het niet met fransch alleen, zelfs in het Vlaamsche land veel verder brengen, dank zij het favoritisme van het Fransch-Belgisch bestuur. Aldus komt het dat deze halstarrige franschgezinden zich schokschouderend de dwaze vraag stellen: « Waartoe dient het Vlaamsch in ons land? »

Wij hebben geen Vlaamsch nodig, zeggen de Waalse Ministers! Evenwel nemen zij den schijn aan te te kennen, doch na een paar zinsneden zijn zij uitgepraat en zij draven dan voort in het Fransch om verstaan te worden zeggen ze en ook uit beleefdheid « La Politesse avant tout ».

Wij hebben geen Vlaamsch nodig, zeggen de hoogere ambtenaren en de boefken van de besturen in de gemeenten. De eersten verhelpen zich met den vertalingdienst « à la grosse »; de anderen gelasten hunnen bureaubedienden om zich met de Vlaamsche lui bezig te houden.

Wij hebben geen Vlaamsch nodig, bevelen de Rechters, immers de taal van het hof is Fransch. Wij hebben geen Vlaamsch nodig zegt het onderwijzend personeel der grootsteden, dat het kind vermomdheid maakt in zijn eigen land. Wij hebben niet veel Vlaamsch nodig, zeggen ook sommige geestelijken. Wij hebben geen Vlaamsch nodig in het leger, zeggen de officieren, twee talen bezigen men tegen order en tucht aan te brengen. In de officiële kringen en bij de hoogere standen is het Fransch dus de voertaal; het Vlaamsch, de taal der meerderheid

wordt geminacht, verketterd, gejuicht en slechts als aschepeetster geduld.

Feiten raken ons — schreef P. Stracke — en schrikkelijk zijn de waarheden die aan het daglicht komen: In de staatscholen werd een vijftiende deel der uren aan de Vlaamsche moedertaal besteed na 25 jaren onafhankelijkheid en na het zoo schoone woord — doch woorden zijn geen oorden — van koning Leopold I: dat hij altijd ons oude goede Vlaamsch bemind had en gewenscht had dat onze Vlaamsche taal liefderijk zou worden behandeld.

Na 25 jaren onafhankelijkheid bezaten we: een fransche wetgeving, een fransch leger, een fransch bestuur, een fransch gerecht, een fransch onderwijs. De toestand riep om wraak. De Vlaamsche Beweging riep de Commissie der Vlaamsche grieten in 't leven toen even minnelijk met evenveel liefdelijkheid bejegend als nu! Wat een lijdensgeschiedenis het wedervaren van alle Vlaamsche voorstellen of Vlaamsche levensuitingen!

Het valt evenzeer te bejammeren dat vele rasvlaamsche menschen noch hunne taal noch hunne geschiedenis kennen.

Kenden zij de geschiedenis dan zouden zij leeren dat alles wat de Vlamingen ooit gevraagd hebben hun stelselmatig werd geweigerd of beïnvloed... doch van tot overpassing kwam het nimmer. Immers in 1856 godelen reeds de argumenten die wij nu aanvoeren. In 1856 werden de Vlamingen reeds om den tuin geleid dank zij hunne goede beginsels op ander gebied en hunne spreekwoordelijke goedzakkigheid.

Arm Vlaanderen! Arm aan doorzicht en karakter, aan eendracht, aan bewustzijn en fierheid: arm aan liefde.

Wat een strijd zal er noodig zijn om te herwinnen: een zelfstandig Vlaanderen! **RUS HADDT.**

Kleine kronijk

Drie gedenkplaten.

Niet ver van de Bibliotheek te Brussel vindt men in den voorgevel van een huis een gedenktafel met volgend opschrift:

« Ici s'élevait au XVe siècle la maison où travailla Roger de la Pasture dit Vander Weyden... Les Amis de l'Art Wallon. »

Aan den hoek der Karel Bulstraat, nevens het Stadhuis, staat een andere gedenkplaat:

« Aux maîtres architectes brabançons, »

onz. die 't Stadhuis hebben gebouwd; dat waren Jacob van Thienen en Jan van Ruysbroeck.

Te Gent eindelijk kan men aan het huis waar Jacob van Artevelde ten offer viel van het volk dat hij gered had, een bordje zien met de woorden:

« Ici parit Jacques van Artevelde... »

Droogstoppehana.

Te Antwerpen komt een reeks brochures te verschijnen getekend B. Droogstoppe, *Laaringsrecht*, 37.

De schrijver, die een groote doos zelfkennis schijnt te bezitten, *ziet heftig de Duitschers aan*. Dit is minder onze zaak. Maar Mr. Batavus vindt het noodig ook zijne gal uit te braken over Streuvels. Dat gaat ons wel aan en wij roepen hem toe: Pooten af!

Weten de brave lieden, die de laagheden van Mr. Droogstoppe verspreiden, sommige pastoren vooral hebben het druk met de brochnartjes, weten zij wel goed in welk gezelschap zij zich bevinden?

Laten wij eens even kennis maken met:

Multatuli, sinds wanneer laten kerkelijke luidjes zich met dozen ketter in? Multatuli dus, Droogstoppe's geestelijke vader, schetst in eenige treffende woorden zijn beeld: (1)

(1) Multatuli. Over myn arbeid in Nederlandisch-Indië. Elsevier-Adam.

« Droogstoppe nu. — IK heb dien man gemaakt, IK heb 't recht te zeggen « Hoe, Wat en Wie hy is. — Droogstoppe is de gemeene dief, minus den moed om in te breken. Droogstoppe is de Fari-ker die weduwen en weesen op-eet, en kushandjes toewerpt aan een eigen-gemaakt godje dat hem helpt in de digestie. Droogstoppe is de bloedzuiger die opswelt van onrechtvaardig ver-kregen goed, maar 'n veerkrachtige « magerheid bewaart om z'n voore opge-blazenheid binnen te persen door de « enge poort. Droogstoppe is de felle lende laffe gierige schriftuurlyke gaaw-dief... »

« Nederlanders, ge staat my toe, hoop ik, voor Droogstoppe te lezen: ELLEY-« DELING? »

Alle verder commentaar is overbodig.

Voor de Postzegelverzamelaars.

Turkije ontving de laatste serie, in 1914 uitgegeven postzegels uit Engeland. Het was dus te verwachten, dat de voorraad op zal raken en dat er dan of een nieuwe serie zal verschijnen, of dat men zich behelpen zal met de resten van vroegere uitgaven. Voorloepig schijnt er gebrek te zijn aan de 10 en 25 piaster-waarden. Er zijn n.l. twee overdrucken verschenen van deze waarden op 100 en 200 piaster-waarden van dezelfde serie.

Vluchtelingen die op het water wonen.

« De Tijd » Een eigenaardig kamp van Belgische vluchtelingen is voorkezer het kamp van Papendrecht. Op de Merwede aldaar huizen in talrijke booten

circa 1500 Belgische schippers, door de tijdsomstandigheden zonder werk.

Een eigenaardige school ook en een eigenaardige kerk. In het ruim van een schip liggen zware balken — eventueel door de Belgische genietroepen bestemd voor een noodbrug over de Schelde bij Antwerpen — dat zijn de schoolbanken. Aan een ladder hangt een ijzeren plaat, dat is het schoolbord. Krijt is niet duur, en... à la guerre comme à la guerre.

De kerk wordt eveneens in een boot gehouden...

Onze taal te Woluwe.

Het Vlaamsch Nieuws schrijft:

In deze door en door Vlaamsche gemeente, waar een handvol Walen wonen, wordt van hoogerhand duchtig verfranscht. De Vlamingen worden er als overwonnen-lingen behandeld en hun taal wordt, op zijn minst genomen, in den hoek geduwd. Op het gemeentehuis gaat alles in het Fransch toe: eenzelfigheidsbewijzen worden uitsluitend in 't Fransch afgeleverd; op den verkoop van eetwaren aan Vlaamsche menschen gebeurt alles in 't Fransch: op de broodkaarten komt één enkel Nederlandsch zinnetje voor. Er staat een werk ten voordeele der kleine burgerij van de drie Woluwe's, « *Œuvre du Sou* », onder leiding van ingezetenen der drie gemeenten: een Fransche in-richting, met ééntallige Fransche om-sendbrieven en dgl. In de kerk, ja, zijn er tweetalige sermoenen, doch de kinderen zingen er Fransche liederen. Hoe 't met het lager onderwijs gesteld is, kan men raden. Verbeulemansing en geestelijke verminking der Vlaamsche kinderen. Wanneer zal 't beteren?

Op het gevechtsterrein aan de Narew is niet gevochten.

Aan de Bzura stroomopwaarts van Sechaczew af hebben wij Woensdag aanval-len van zwakke Duitse strijdkrachten afgeslagen.

In Galleis duurt de slag voort. Dinsdag hadden zeer hevige gevechten plaats tus-schen de San en de stad Lubaczow en in de streek van het gehucht Krakowiec. Op het gevechtsterrein aan den Dnjester is de vijand in den nacht van Dinsdag op Woensdag tusschen de Tysmienica en de Stryj teruggeworpen.

Dinsdag is de vijand beneden en boven Nizniow den Dnjester overgetrokken.

In de richting van Chotin (in Rusland, ten noorden van Roemenië a/d. Dnjester gelegen) hebben wij Woensdag tusschen de Pruth en den Dnjester een druk uitge-eefend op vijandelijke afdeelingen.

Italiaansch Front

Italiaansch officieel bericht.

ROME, 18 Juni. (Reuter). Officieel mededeeling.

De aanval der Oostenrijkers van Rovereto uit is bij Zugnotorta teruggeslagen. Het artillerie-duel in Karinthis had tengevolge, dat de oprukkende kolonnen verstrooid werden en dat er schade werd toege-bracht aan deforten van Malborghetto.

Een Hongaarsch bataljon uit Planinapoly heeft een hevigen aanval gedaan, maar werd afgeslagen.

De heuvels rond Plava aan de Isonza zijn na een bloedig gevecht genomen. Een hevige tegenaanval werd afgeslagen. Het station Gorizia (Görz) is door een beschieting gedeeltelijk vernietigd.

Turksche wateren

DE DARDANELLEN

Turksch officieel bericht.

KONSTANTINOPEL, 10 Juni. (Wolff). Het hoofdkwartier meldt:

Onze artillerie heeft op 16 Juni bij Ari Boernoe een machinegeweerbatterij en be-langrijke waarnemingsposten van den vijand vernietigd en vijandelijk geslacht onbruikbaar gemaakt.

Een onzer regimenten op onzen rechter-vleugel heeft een deel van een vijandelijke loopgraaf genomen en bezet.

In de streek van Ari Boernoe en Sed ul Bahr duurde gisteren het zwakke geschut-en geweervuur van weersijden voort, zonder dat er iets belangrijks gebeurde.

Sedert 14 Juli maakt de vijand gebruik van ontplofbare projectielen, die verstik-kende gassen verbreiden.

Turksche Fronten

IN DEN KAVKASUS

Russisch officieel bericht.

ST. PETERSBURG, 17 Juni. (Pet. Tel. Ap.) De staf van het Kaukasische leger meldt:

De Turken hebben een offensieve bewe-ging in de streek van Azort Akhupoutor ondernomen, maar werden teruggedre-ven. In de streek van Wan hadden onbe-tekenende botsingen van onze troepen met banden Koerden plaats.

In de streek van Sopor een kleine schermutseling met Turken, die in weste-lijke richting werden teruggedreven.

ST. PETERSBURG, 18 Juni. (P. T. A.) Officieel bericht van den generaal staf van het leger in den Kaukasus van 16 Juni:

In het kustgebied wordt geschut- en geweervuur gewisseld.

In de streek van Olty is een poging van de Socvari's en Turken om tot een offen-sief op onze dekkingstroepen over te gaan door ons vuur verijdeld.

Op de andere deelen van het front geen verandering.

(Zie verdere telegrammen blad 4)

Telegrammen

De Oorlog

Westelijk Front

Fransch officieel bericht.

PARIS, 18 Juni (Reuter). Het officieel avondbericht van gisteren luidt:

In de beide laatste dagen wordt ten noorden van Atrecht zeer hevig gevochten. Sinds gisteren kwamen herhaalde verwoede infanterie-gevechten voor, en ook het hevige artillerieduel duurt voort. Wij hebben vorderingen gemaakt, die grootendeels gehandhaafd konden worden, ondanks verwoede tegenaanvalen. Onze vorderingen waren vooral van belang in het noordelijk deel van den sector, waar wij verscheidene rijen loopgraven namen ter weersijden van den weg van Aix Nolette naar Souchez. De Duitschers bezetten nog het laagste gedeelte van Buval.

Wij hebben de loopgraven ten Oosten, Noorden en Zuiden van Neuville met de bajonet bestormd en onder hevig artillerie-vuur handgranaten geworpen. Een regen van ongeveer 300.000 projectielen dekte onze kraehtigen infanterie-aanval. Woensdagnacht deed de vijand herhaaldelijk verwoede tegenaanvalen, welke werden afgeslagen. Elf Duitse divisies namen hieraan deel; zij leden zware verliezen. Ook onze verliezen waren hoog, maar het moreel der troepen is uitstekend. Onze vliegers hebben hun bommen geworpen, waarmee vijandelijke troepenverzamelingen uiteen zijn gedreven. Onze successen in den Elzas daren voort.

Ken Duitsch vliegtuig is in den Elzas gevallen. Beiden vliegers werden gedood.

PARIS, 19 Juni (Havas). Officieel be-richt van hedenmiddag (met weglating van het reeds gemelde):

De Franschen zijn op 16 en 17 Juni in Noordwestelijke, Zuidwestelijke en Weste-lijke richting Souchez genaderd zonder te worden opgehouden.

Oostelijk front

Russisch officieel bericht.

ST. PETERSBURG, 17 Juni. (Pet. Tel. Ag.) — Mededeeling van den grooten generaal staf:

In de streek van Samwie en in het weste-lijke gedeelte van het oevergebied van de midden-Njemen geen verandering van be-toekenis. Alle aanvallen der Duitschers sedert Dinsdag zijn afgeslagen. De gevech-ten duren voort.

BUITENLAND

Nederland

Oorlogsliteratuur

II.

(Slot)

Nu de oorlog opeens een toekomst heeft geopend van allerlei politieke mogelijkheden, gaan deze Vlamingen, en met hen elke bewuste grootnederlander, zich afvragen welke richting zij hunne wenschen uit moeten sturen.

Een onafhankelijk Vlaanderen, daar gelaten of er op deze oplossing eenige kans bestaat, zou niet leefbaar zijn.

Vereeniging met Holland wenscht men niet: te veel, in traditie, godsdienst en zeden, scheidt, ondanks de innerlijke overeenkomst, Vlamingen en Hollanders, van elkander, dan dat een dergelijke vereeniging, in de tegenwoordige omstandigheden, vruchtbaar zou kunnen zijn.

Met een hersteld België echter, dat even als het België van na 1830, terwille van een kunstmatige innerlijke eenheid stelselmatig, in zijn binnenlandsche politiek de Vlaamsche eigenheid zou verkrachten, kan de Vlaming geen vrede nemen.

Laat dus de Belgische regering, indien zij bij haar eventuele terugkomst, door den bewusten Vlaming met vreemde wil begroet worden, thans reeds de waarborgen geven dat zij bereid is om voortaan in federalistische zin de beide volksdeelen, haar toevertrouwd, te regeren, zoodat niet langer de zelfstandigheid van het Vlaamsche volk zal worden tegengewerkt, zijn behoeften niet langer verwaarloosd, zijn taal miskend en zijn zeden verbasterd zullen worden.

Er bestaat helaas weinig kans op dat deze waarborgen ons gegeven worden!

De unificatie-politiek van Rogier en de zijnen was inderdaad niets anders dan een eerste stap naar de volkomen walloniseering, en deze op haar beurt slechts een schakel die naar de algehele, niet enkel culturele maar ook politieke verfransching voerbaar moest.

Zei niet minister Rogier: Al ons pogen moet gekeerd zijn naar de vernietiging van het Vlaamsche ras om alzoo de versmelting van België met het groote vaderland Frankrijk voor te bereiden?

Bij zoodanige overwinning der bondgenooten echter zou deze annexionistische politiek, — daar overwinning der entente blijkt den wil van Engeland algehele verplettering van Duitschland beteekent, — vrij spel hebben. De Belgische regering zou bovendien financieel en militair van de Fransche afhankelijk zijn en dus, al wilde ze het nog, — materieel niet in staat zijn, om tegen de verfransching op te komen.

Aan Duitschland echter zou de overwinning nooit een dergelijke overmacht geven, dat het in staat zou zijn, om despotisch in Europa op te treden. Het zou hoogstens een plaats naast Frankrijk en Engeland kunnen bekleeden. Om eenigen invloed te hebben, eenigen beslissenden invloed ten minste, op het wereldgebeuren, heeft het den steun noodig der

kleinere, germaansche en slavische staten, die thans neutraal zijn gebleven, en waarmee het zij het ethnische, zij het economische, zij het politieke belangen gemeen heeft.

Om dan het vertrouwen en de sympathie dezer volkeren te winnen zou Duitschland verplicht zijn om de stamverwanten van die volkeren, die binnen zijne grenzen wonen, te eerbiedigen en ze de grootst mogelijke mate van zelfstandigheid te gunnen.

Dit zou waarschijnlijk de houding van een overwinnend Duitschland tegenover Vlaanderen zijn.

Een dergelijke politiek zou van Duitschland niet enkel opportunisme zijn trouwers: het is, zooals Frhr. von Stein ze omschrijft, de historische Duitse politiek: « Dit is Duitse politiek. Een politiek die van het beginsel uitgaat dat centraliseering verlamming is; een politiek die berust op het in Zwitserland en in Zuid-Duitschland vooral zoo ontwikkelde stambewustzijn en dit bewustzijn te leiden weet.

« Men komt niet tot eenheid door centralisatie maar door de eerbiediging van de eigendommelijkheid. »

Eenkele opmerkingen zal de schrijver ons veroorloven.

Ten eerste wilden wij vragen of hij dan in de meening verkeert, dat ooit een Vlaamsch soldaat in zijn eigen taal werd gedruid?

Het zou blijken uit wat wij op blz. 8 lezen:

« Het (belgische) legerbestuur getroostte zich zelfs de militaire waarde van het leger te verkleinen, door in het Nederlandsch gedruide soldaten en burgerwachters onder fransk commando te laten vechten. »

Helaas is het gelukkig (— zouden wij geruststellen, maar droevig tegelijk, willen zeggen —) zoo erg niet! Fransch is altijd, ondanks den meest bitterden strijd, ondanks de wanhopige pogingen die flaminganten hebben aangewend, om onze Vlaamsche jongens te bevrijden van de onrechtvaardige straffen, van de zedelijke ellende, die het verblijf meebrengt in een kazerno waar alles in een vreemde taal gebeurt, — uitsluitend Fransch is ondanks dit alles de taal van het leger gebleven.

Enig bezwaar hebben wij ook tegen de voorstelling van den schrijver als zou de unificatie van België voor de regering slechts een middel geweest zijn om het doel: verfransching, geestelijke, en dan politieke verfransching, inlijving bij Frankrijk, voor te bereiden.

Dit plan mag bestaan hebben bij iemand als Rogier, hij de eerste Belgische bewindsmannen, die de onafhankelijkheid van België met fransche hulp, onder franschen invloed bewerkstelligd hadden.

De onafhankelijkheid van België was ook voor Frankrijk, gedurende lange jaren nog, slechts een eerste bres in den dam dien de mogendheden tegen zijn veroveringszucht hadden opgeworpen, en dien het mettertijd geheel hoopte door te breken om de lang begeerde « frontières du Rhin » te bereiken.

Met uitzondering echter van de drijverijen van enkele Walen ontmoette die

fransche wensch in politieke kringen ten minste, van Belgische zijde, steeds minder sympathie.

Het bleek menigmaal bij de expeditie van Risquons-tout, onder het tweede fransche keizerrijk, toen de annexatieplannen van Napoleon III bekend werden. De discussies, in het belgische en het fransche parlement, naar aanleiding van het beween der Belische Maasforten, brachten niet den indruk teweeg van een groote eensgezindheid bij de belgische en de fransche regeringen. In 1888/98 werd in Frankrijk een heftige perscampagne opgezet tegen een zoegedigde, uitgesproken duitsegezinde richting in de belgische politiek. Een duitsegezinde richting waarvan de oerzaak vooral te zoeken is in de wissel van Frankrijks annexatieplannen, door de stappen van den franschen ambassadeur te Berlijn, graaf Benedetti, aan het licht gekomen!

Nemen verfransching was niet het doel der regering. Zij beoogde niet: geestelijke aansluiting bij het Zuiden, als voorbereidende stap tot een politieke verbinding. De verfransching was voor haar slechts een middel, om België zooveel mogelijk te unificeren. Zij had geen bezwaar tegen het Vlaamsch als zoodanig, maar wel tegen de tweestelligheid.

Het is noodig zich dingen goed voor oogen te houden, omdat men, in deze kritische oogenblikken vooral, juist moet beseffen waar het gevaar eigenlijk schuilt. En dit ligt niet zoozeer in de buitenlandsche politiek van de belgische regering, als in haar binnenlandse, unifiserende regeringssysteem.

Wel heeft nu het bondgenootschap met Frankrijk dit buitenlandsche gevaar weer verhoogt: en dit vermindert eenigszins het gewicht van ons bezwaar tegen des schrijvers voorstelling.

Toch blijft het van kracht, omdat het in verband staat met een ander bezwaar, dat wij tegen dit artikel inbrengen wouden.

Door namelijk de verfransching, als was zij het doel en het enige doel, der Belgische regeringspolitiek, al te zeer op den voorgrond te stellen, heeft hij de andere schaduwzijden der centraliseerende politiek niet genoeg naar voren gebracht. En nochtans heeft het Vlaamsche volk evenzeer, zoo niet meer, daaronder te lijden gehad.

De cultuurpolitiek der regering is inderdaad slechts eene zijde, één middel van haar beleid, om op alle gebieden, ten koste van de belangen en de wenschen der afzonderlijke groepen, der Vlaamsche in den bijzonder, een artificieele eenheid in den staat te bereiken.

Dezelfde eenzijdige politiek, die haar in het onderwijs, de belangen der Vlamingen doet verwaarloosen, eenvoudig omdat het fransch tot de officiële taal van het koninkrijk verheven werd, liet haar den landbouw, in de staatseconomie, opofferen aan de nijverheidsbelangen, omdat deze laatste in de buitenlandsche economie van België, de hoofdrol spelen. En de landbouw is hoofdzakelijk het aandeel der Vlamingen!

Ja over het algemeen werd het zwaartepunt harer politiek door de regering,

niet enkel harer cultuurpolitiek! al te zeer, in haar zoeken naar eenheid, naar het zuiden verplaatst.

Aan de visscherij werd geen zorg besteed.

De handel werd verwaarloosd wat zijn nationale, Vlaamsche zijde betreft, aen ja aan de haven van Antwerpen werd door de Regering de meeste zorg besteed, maar die zorg gold slechts de belangen van België als zoodanig, als geheel. Wat speciaal aan het Vlaamsche volk zou ten goede gekomen zijn: de bouw b. v. eener rijke handelsvloet, daar had zij geen aandacht voor.

De technische opleiding van den arbeider, in zoo verre zij niet de Waalse, industrie betref werd ook verwaarloosd en het enige goed ingerichte technische onderwijs bleef dan nog, daar het fransch was, buiten het bereik van de breede volksmassa in Vlaanderen.

Maar het zou te lang zijn, om hier in bijzonderheden, op alle gebieden, de eenzijdige, centraliseerende politiek van de belgische regering uiteen te zetten, waar de Vlamingen het slachtoffer van waren.

Wij wilden hier enkel opkomen tegen den eenzijdigen indruk dien men van deze brochure krijgt, als zou de centraliseerende politiek der regering zich tot de taalkwestie beperken. Zij belemmert inderdaad niet alleen de geestelijke zelfstandigheid van het Vlaamsche volk, zij tast het aan in den wortel van zijn bestaan.

Dit bezwaar, belangrijk genoeg, waar het de voorlichting geldt van het Hollandse publiek omtrent doel en richting der Vlaamsche Beweging, is het laatste dat wij hebben tegen deze, overigens kranige brochure.

Wij kunnen niet nalaten, hier, als besluit nog, enkele der flinkste gedeelten en der meest treffende mispraken, ter typeering, uit het artikel over te drukken.

Het « Boeren flamingantisme » kenmerkt de schrijver op de volgende wijze:

« De Vlaming die door de eeuwen heen, « zich had leeren tevreden stellen met zijn « lapje grond, zijn kerk en zijn kermis, « had nog alleen oog voor materiele verbetering en voor genot: zijn nativiteit « bracht hem tot dansen rond zijn eigen « graf.

« Zijn leiders werden ondertusschen door « die zelfde naïf karakteristieke nativiteit « gevoerd tot een ongehoord idealisme dat « voor de werkelijkheid schier geen oog « meer had en in het Vlaamsche volk een « soort Uebermenschen zag, wien de lange « eeuwen van knechtschap en overheersching niet het minste kwaad gedaan « hadden. »

Het idealisme van Firenze en de profeten der « ame belge », die van België een « smeltkroes » van romaansche en germaansche beschaving beweren te willen maken, wordt aldus ontmaskerd:

« De gewenschte « ame belge » ontstaat « niet uit een bewust streven om uit de « groote romaansche en germaansche culturen het beste over te nemen — du choc « des idées jaillit la lumière — doch uit « een exclusief-werkende aanbidding en « vergeding der fransche cultuur alleen,

« hetgeen dan een versmelting van twee « culturen ten koste van de eerste — de « Germaansche-Vlaamsche — beteekent. »

Scherpzinigen leek wordt van Duitschland gezegd, dat zijn hegemonie in de wereld zich tot nog toe beperkte tot « een passief optreden als « heeman. »

BINNENLAND

De Ouderdomspensioenen

De dagbladen melden dat: « het Algemeen Gouvernement van België binnen kort de ouderdomspensioenen zal betalen aan dezen die dit pensioen voor den oorlog genoten.

« De Belgen voor 1849 geboren, zullen 65 frank ontvangen; zij zullen hunne identiteitsstukken moeten dragen naar het gemeentehuis hunner plaats. »

Wij vinden het niet ongepast hier eenige der bijzonderste voorwaarden aan te halen om recht te hebben op dat pensioen.

Het artikel 9 der wet van 10 Mei 1900 zegt: « Eene jaarlijkse toelage van 65 fr. zal toegekend worden aan elk belgisch werkmán, of gewezen werkmán, in België woonachtig, die 65 jaar oud is op 1 Januari 1901 en die zich in nood bevindt. »

« Zijn in dezelfde voorwaarden toegelaten tot het genot dier toelage naarmate zij den ouderdom van 65 jaar bereiken, de werklieden die ten minste 55 jaar oud zijn op 1 Januari 1901; nochtans zullen de belanghebbenden die, op dit tijdstip min dan 58 jaar oud zijn, uitgesloten worden, indien zij gedurende een tijdverloop van ten minste drie jaar in de Algemeene Lijfrentkas geen stortingen gedaan hebben van minna 3 fr. per jaar en samen beleopende tot 18 frank in het geheel. »

Door de wet van 1900 zijn er dus twee reeksen van personen die recht hebben op de toelage van 65 frank.

1. Al de door de wet voorzien personen die op 1 Januari 1901, 58 jaar oud waren, 't is te zeggen al diegenen geboren vóór 1 Januari 1843 hebben recht op de ouderdomstoeelage zonder welkdanige storting in de Lijfrentkas.

2. Al diegenen geboren tusschen 1 Januari 1843 en 1 Januari 1846 moesten eene kleine storting doen in de Lijfrentkas en eene wijziging aan de wet van 1900 breidt dit recht uit van al de personen geboren vóór 1 Januari 1849. Bijgevoeg hebben al de personen geboren tusschen 1 Januari 1843 en 1 Januari 1849 die verkeerden in de door de wet voorzien voorwaarden, recht op het pensioen mits zij de verplichting — eene storting van 18 fr. in de Lijfrentkas, — hebben nageleefd.

Welke zijn de voorwaarden?

Een koninklijk besluit bepaakt dat de belanghebbenden moeten: 1. Belg zijn; 2. in België wonen; 3. werkmán of gewezen werkmán zijn; 4. zich in nood bevinden.

Volgens een koninklijk besluit van 30 November 1902 wordt het pensioen geweigerd « aan al de personen die 300 fr. inkomen genieten voor zich zelf, of 600 fr. voor een gezin van twee personen.

120

DE DWEPER

roman van HALL CAINE.

—

Zijn geptijnd hart stond nu in gloed en alles draaide hem voor de oogen. Voor hij nog recht wist, waar hij zich bevond, was hij al van het buitenplein op het binnenplein gekomen. « Hier is het, dit is het huis, » dacht hij. Maar alles was duister, alleen brandden er een paar gasvlammen, maar zij waren zorgvuldig neergedraaid.

De vensters waren dicht, de gordijnen neergelaten en er was geen geluid ergens.

Hij stond eenige oogenblikken stil, en trachtte zijne gedachten te verzamelen en gedurende dien tijd verdween zijn stemming van razernij weer en lage het trad er voor in de plaats.

Toen belde hij aan.

Hij hoorde eerst niets, dus hij trok weer aan de bel.

Na een pees weerklonken er voetstappen die van onder de grond sekenen te komen.

Toch werd er nog niet opengedaan en hij belde voor den derden keer.

« Wie is daar? » vroeg een stem van binnen.

« Ik doe maar open, » antwoordde hij.

« Wie is u? » heram de stem en hij antwoordde ongeduldig.

« Kom, Liza, doe open en kijk zelf.

Toen werd de grondel weggeschoven. Een oogenblik daarna stond hij in de gang, deed de deur achter zich dicht en Liza keek naar hem op, half angstig en half gerustgesteld.

« Hemel, mijnheer, waarom zei u niet, dat u het was? »

« Waar is de juffrouw? »

« Naar het bureau, zij komt niet voor den ochtend terug en juffrouw Gloria is nog niet terug van de wedrennen. »

« Ik moet haar van avond nog spreken, ik zal wel boven wachten. »

« U moet het niet kwalijk nemen, mijnheer — pater, bedoel ik; maar ik zou u aan uw stem niet herkend hebben, die is zoo veranderd. En dan was ik half in slaap, van zes uur van morgen af ben ik al aan den gang. »

« Ga maar gerust naar bed, Liza slaap je niet in de keuken? »

« Ja, mijnheer, dan zal ik maar gaan. Juffrouw Gloria kan er zelf met haar sleutel inkomen in elk geval, zoo komt zij ook altijd uit de komedie. Maar wil u niets hebben? Neen? U weet den weg naar boven mijnheer, nietwaar? »

« Ja, ja, goeden nacht, Liza! »

« Goeden nacht, pater. »

Hij zette zijn voet op de eerste trede van de trap om naar het salon te gaan, toen op eers de gedachte hem te binnen schoot dat

hij, ofsheen een dienaar Gods zijnde toch zich van de wapenen des duivels bediende. Om het even. Als hij voornemens geweest was een misdaad te begaan, zou het heel iets anders geweest zijn. Maar dit was geen misdaad en hij was geen booswicht. Hij was het werktuig van Gods ontferming voor de vrouw, die hij liefhad. Hij zou haar lichaam dooden, omdat hij haar ziel zou kunnen redden.

HOOFDSTUK VII.

De terugrit van de Derby-wedrennen had lang geduurd, maar Glory had er veel van genoten. Toen zij zich geschikt had in de ongemakken van den weg door het verblindende en verstikkende stof dat hooren en zien belette, amuseerde zij zich met het geroes en gerij om zich heen.

De eindeloze sleep van mannen en vrouwen, boeven en schelmen daaronder niet te vergeten, allen vroolijk of opgewonden door den drank, die door deze stille vredige besehjes en wegen trokken, maakte een vermakelijken indruk.

De menschen die voorbijtrekken waren uit alle rangen der maatschappij, uit de onderaardsche kelen bij den Styx en van de verheven van den Olympus.

Zij waren allen half dronken, lachen, schreeuwden en zongen; eenigen fraai gekleed achterover geleund in rijtuigen,

anderen in gestroopte jersey's en lichtgeel kateenen jappenen in kleine ezelwagentjes geprot; eenige sigaren en sigaretten rookend en champagne drinkend, anderen rookend uit lange pijpen met flesschen brandewijn en bier in de hand.

Sommigen met rhabarber bladeren als parasols boven hun hoofd en de politieagenten bombardeerend met confetti, andere met maskers voor van beulen, valsche knevels en reede neuzen, valsche tonen uit blikken trompetten blazend — maar allen als tot een familie tot één gezelschap, tot één kasse behoorende.

Men zag ook afschuwelijke teeneelen zoowel als vermakelijke — een oud paard, afgesjowd en doodgereden deed lag in de sloot aan den kant van den weg, disselloopen gebroken door de zware lasten en de menschen uit de wagens geworpen en bezeerd, straatjongens, die zich voort-sleepten als afgesjowde ende mannen, en een jood met aan flarden gescheurde kleeren over de velden wegsloopend om aan een verwoede en scheldende volksmenigte te ontsnappen.

Maar toch hing de vroelikhed in de lucht en Glory lachte om bijna alles. Lord Robert zat met den arm geslagen om Betty's middel en klampte nu een groen-telkoopman aan die een dronken vrouw op het achterbankje had zitten.

« Een passagier gekregen, koelster? »

« Ja, mijnheer en toch ga ik van avond nog naar huis naar mijn vrouw en dat is meer dan u durft doen. »

Een jong ventje met paarlmoeren knoopen marcheerde voort met een meisjs naast zich met een enormen hoed op.

Hij trok haar hoed af en zij trok den zijnen ook af, hij kustte haar en zij gaf hem een slag in 't gezicht, hij zette haar hoed op zijn eigen hoofd en zij zette zijn hoed op, toen gaven zij elkaar den arm en zongen samen een straatdeuntje.

Glory imiteerde een gedeelte van deze hofmakerij in pantomime en Drake kreeg bijna een engeluk van 't lachen.

Het was al zeven uur, voordat zij de buitenwijken van Londen bereikten. Een rieten mandje dat buiten op den wagen gestaan had was nu geleidigd en de leegte flesschen weggeworpen; de stoet was nu een dozijn dorpen doorgelopen, de verbitte waarden uit tapperijen, waar alles goed mee gegaan was hadden hun teleurstellingen vergeten en gaven geen duit om iets; iedere vrouw op voorbijrijdende karren had hare haren in wanorde en zong drenkemaandjes.

Toen zei Drake, die voortdurend maar lachte en praatte, dat het de kalmste Derbyavond was, dien hij ooit had bijgewoond en hij begreep niet, waar dat nog op zou uitloopen.

(Wordt voortgezet.)

Modekronijk

Weener- en Parijsermodellen.

Aan het einde mijner vorige kronijk wees ik er op hoe onze smaak ten opzichte der nieuwe mode, op dit oogenblik vooral geleid wordt: rechtstreeks uit Weenen. In normale tijden kwam de Weener-snit even goed tot ons, doch hij ging zich eerst te Parijs verfranschen. Eigenaardig nu dat de ommekeer in de mode zich op gelijke wijze even goed te Weenen als te Parijs heeft verklaard. Al over de fronten, al over de hoofden der rechtende soldaten, gingen dus eensgezind de nieuwe gedachten der schneiders en der couturiers naar elkaar toe. Ik vergelijk daartoe de huidige modellen uit Weenen, Parijs, Berlijn. Ik betrouw me daartoe niet op de hier in den handel zijnde modetijdschriften. Immers, wat hier «Le Gout à Paris» heet, draagt te Weenen voor opschrift «Die Wienerin». Ik vergelijk daartoe werkelijk de echte modellen, zoals zij gedragen worden in voornamelijk groote steden en nu ook hier.

De klokrok evenals de plooirok, zoals zij hier worden gedragen, hebben we werkelijk uit Weenen. De Wiener-schneidermodellen der laatste weken brachten ons daar de overtuiging van. Immers zij toonen ons reeds de toepassing op de eerste algemeen aangenomen nieuwe modellen, van enkele varianten. De rokken vertoonen zich niet meer zoo kort. Zij zijn enkele centimeters langer geworden, wat hen echter in vergelijking met de vroegere fouraans of den gewonen, snitlozen rok er nog steeds kort doet uitzien.

Veel wordt nu ook aan de rokken een soort lijfjes genaaid, ter hoogte der borsten klimmend, en opgehouden door twee bretelles in de zelfde stof, welke op den rug gekruist worden.

Ook rokken met van den boord af tot boven de knieën drie, vier of vijf bordis (opnaaien of opslagen), soort hoepels vormend, deden in den laatsten tijd hun uitkomst.

Ten opzichte van het jakje (jacquette) is de variatie ernstiger. Men zou hierbij als 't ware een streven naar praktisch en eenvoudig zien willen waarnemen. Modellen van zulke jakjes uit Weenen toonen ons de toepassing voortaan op het, in omvang zeer losse en wijde jakje, van vier zakken, twee ganschen onderaan op de dijen, twee bovenaan op de borst. Het middel wordt toegesnoerd met een gordel in verlakt leder, of van fijner smaak getuigend; van damleder, grijs bruin op blauwe stof. Het bovendeel van deze jakjes (borst en rug) is nauwer dan het onderdeel, dat zich zoo door den snit, als door het omgorden met goten van enderen uitzet. De lengte dezer jakjes is van ongeveer 70 centimeter.

Parijs nu heeft dit model ganschen in overeenstemming gebracht met het Engelsch militairkostuum: voortaan met talrijke knopen toegeknoopt tot boven (alleen de twee of drie bovenste knopen laten de keel vrij), een militaire rechtstaande kraag, de vier zakken groot en

wijd met overhangende «pattas» (welke eveneens kunnen dichtgeknoopt). Sommige modellen vertoonen ook wel de zakken los boven op het jakje hangend, in plaats van naar binnen gewerkt.

Zulke jakjes zien er natuurlijk zeer sportief uit. Te Parijs noemt men ze «tailleur anglais». De wijle klokrok, de geten aangebracht op de heupen, staat bij dit jakje het mooist. Parijs liet zulke tailleurs in het bekende Engelsche kakikleur zien. De meeste worden echter in marine-blauw gedragen, ook wel in grijs en licht-blauw. Hier maakt dit model vooral opgang voor de wandeling, het bosch, den buiten, de faoting.

Juist doordat ze zoo «sport» doen, worden deze tailleurs niet beschouwd als voldoende «gekleed» voor afternoon tea's, bezoeken, enz. Overigens, nu de avondkleedij, «robes de soirée», slechts al te zelden dienen kan, was er behoefte aan iets dat de straat houden kan en toch tevens zijn genoeg staat om wat men noemt «gekleed» te zijn. Des namiddags in de restaurants van het Bosch en van zeven tot tien in de schouwburgen die aan gang zijn, ziet men dan ook de «gekleede» dames in taft.

Zwarte en blauwe taft wordt buitengewoon veel gedragen. Ook witte taft waagde het nu, gedurende de laatste dagen te verschijnen. Het zijn natuurlijk «robes» die zich in taft vertoonen. De rokken ervan worden vervaardigd naar dezelfde modellen der klokrokken, boven en in mijn voorgaande kronijk beschreven. De lijfjes of jakjes, hetzij dat ze er mee saamgenaaid zijn of loshangen, maken het bovenlijf zeer kort, houden ver boven het middel op. Loshangende jakjes houden wel eenigszins gelijkenis met de vroegere boleros.

Dit vormt echter niet het fijnste of meest gewilde model. Zeer nieuw en oorspronkelijk doet een taft-kleed, dat rok en mauwen in witte taft, en alleen het laag uitgesneden lijfje, met zes knopen voortaan, in zwarte taft draagt.

Even nieuw een taft-kleed, witte rok en jakje zeer nauw het bovenlijf en armen omspannend. Het jakje op de heupen en den rug lager komen dan voortaan. Het wordt dichtgelegen voortaan met zwart zijden lint. In vele gevallen wordt taft met gabardine tot een harmonisch geheel verwerkt. Van overtollige strikken en garniersel in taft is geen spraak meer.

De harmonie van wit en zwart, reeds sedert 'n twaantal jaren bekend en veel gebruikt voor «robes de soirée», vindt hier dus weer een gelukkige toepassing.

Over ganschen witte kleeden of tailleurs, die reeds met het mooie Mei- en Juni-weder uitkwamen, spreek ik u een volgende maal.

NORIM.

Brussel, 4 Juni 1916.

BERICHT.

De bureaux van De Vlaamische Post zijn geopend:

Administratie: van 10 tot 1 u.
Redactie: van 11 tot 1 uur
(uren in nieuwe tijd)

EEN VROOLIJKE KNAAP

door

BJÖRNSSON

Vertaald door Stijn Streuvels.

—

— Dat is recht braaf, zegde de vader en hoeste haperend.

Nadat het lange stilte geweest was vroeg de moeder zachjes:

— Wat nummer kreeg hij?

— Nummer negen of tien, zegde de schoolmeester kalm.

Moeder keek naar vader, deze eerst naar haar en dan naar Eiwind.

— Een kortwonerzoon kan niet meer bekomen, zegde hij.

Eiwind keek hem ook aan; het was hem alsof er iets in zijn keel naar boven wilde, maar hij bedwong zich in eene haast met te denken aan de lieflijke dingen, 't eene na 't andere, zoo lang tot het weer neder ging.

— Nu is het best dat ik ga, zegde de schoolmeester, knikte en keerde zich. Beiden volgden hem zomaar gewoonte tot aan den steendorpel; hier nam de schoolmeester een snuffje en zegde glimlachend:

— Hij heeft alsvanwel nummer één; maar dat is niet nodig dat hij het te weten komt voor de dag daar is.

— Neen, neen, zegde de vader en knikte.
— Neen, neen, zegde de moeder en zij knikte ook; daarop nam zij den schoolmeester bij de hand.
— Gij moet bedankt zijn voor al 't geen hij aan hem gedaan hebt, zegde zij.
— Ja, wij moeten u danken, zegde de vader en de schoolmeester vertrok, maar zij stonden nog lang en keken hem achter na.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De schoolmeester had de zaak goed ingezien toen hij den pastor vroeg Eiwind te beproeven vooraleer hem te zeggen dat hij de eerste plaats bekam.

In de drie weken die verliepen voor het vormsel, was hij elken dag bij den knaap; één ding is zeker: dat eene jonge, zachte ziel kan toegeven aan een indruk, een ander ding is het, wat zij met vertrouwen zal blijven vastkleven.

Veel donkere tijden vielen over den knaap eer hij leerde zijn toekomst te stellen op betere dingen dan op eer en trede. Juist toen hij velop aan den arbeid was, verviel hem ook den lust tot arbeiden; waarom goed, wat winne ik ermede? — maar een stond later herinnerde hij zich den schoolmeester, zijn woord en zijne goedheid; en dat menselijke middel greep hij vast om

Uit m'n boekje

(Van een geweten Sargeant-Vrijwilliger)

Bois de Villiers.

Twee mannen vielen vanaf de eerste schieten. Het waren C... een goeie, trouwe jongen waarmee ik zoo graag een praatje sloeg, die me zooveel verteld had van zijn oude moeder, van zijn zuster die hem bij 't afscheid een medallieken op den schapulier had genaaid, van zijn hond die hem een heel eind weg uitgeleide had gedaan, van zijn duiven, van ... Aeh, God van alles, zoo vol vertrouwen allen eens terug te zien en weer zooals vroeger te kunnen liefhebben; dan V... C..., een gouden hart maar een koppige, onbuigzame geest die geweren had ze bij zwermen naar te schieten; hij viel net een steen, neerplof-fend als verflitsend een kogel in het hoofd, op den slag dood! ...

Wij deinsden werktuigelijk door schrik aangegrepen! wisten niet waarheen; verschrinkt keken we rond 't schuiloord zoekend, vluchtens gereed. — Doch, 't duurt enkel een oogenblik; — hooren bevelen die wij veel eer raden dan begrijpen en als van zelf gaan we aan 't vuren met een dulle razernij die aan waanzin gelijkt.

We schieten zonder verpozen, zonder adem halen, meest in den blinde, velen de oogen toe als schrikkend voor de vernieling die ze denken te weeg te brengen. Thans zien we de vijand echter slechts op een twee-drie honderd meter van ons af, de hoefden enkel uitstekend boven den rand van een loopgraaf dien we in den beginne niet eens hadden bemerkt. En thans ook richten we ons vuur met meer bedaardheid en kalmte.

Doch een luider stem verheft zich weldra: 't kanon. Wel vliegen de obussen over ons, toch wordt de toestand weldra hopeloos. We begrijpen het: Nech voor nech achter blijft redding zoo we daar moeten vertoeven.

Enkele gekwetsten slegen zich wat terzijde of laten zich klagend vallen. En dan hooren we voor 't eerst 't kenschetsend getok der «Cinemas» (mitrail-leuzen)! ... Dit was de deerslag. We deinsden! De een trekt de andere mee, met schrik geslagen, verlamd, ontzenuwd en radelees.

Doch zie op 't zelfde oogenblik weerklinkt geweervuur rechts van ons. Oogenblikkelijk houdt het vuren langs onzen kant op en we bemerken duidelijk dat het op de nieuw aangekomenen wordt gericht.

We zijn gered of beter we zullen kunnen wreuk nemen over de onvoorzien en bloedige overval waar we 't slachtoffer van waren. — We zijn gesteund, dus... wie weet doen wij hem op zijn beurt niet achteruitgaan. En weer gaan we met nieuwen moed aan het vuren, ditmaal zonder bevel of aarzeling. Ons gesecht wordt natuurlijk ras beantwoord, doch veel flauwer, en we voelen wel dat de toestand ginder netelig is, dat de hulp die we kregen ons misschien de overhand schenken gaat.

We voelen geen vrees meer en wachten op 't bevel er op los te gaan en zoo 't zijn moet er met de bajonet in te zitten. — We trippelen met de voeten als draaf-

lustige paarden; geen moeite, geen henger, geen mededeelheid; 't poer maakt ons als drenken en in elke blik ligt het vuur van dierlijke wellust. — 't Is een soort bedwelming die zich van ons heeft meester gemaakt, dip ons «rood» doet zien; de haat, de wreuk, de vernieling, den meed-lust verjagen al het menselijke.

En dit werd ons door de omstandigheden opgedrongen! ... Lange gindseken kant, voor en berijden, ons heerste de zelfde zielstoestand, allemaal sukkel van menschen waar niets menselijks meer inzat, die zich zedelijk hadden laten ontroonen, die moesten doodden wilden ze 't zelf niet zijn, wiens leven door een broederleven werd beloed, bestoekt en op prijs gesteld, menschen allemaal geschapen voor en door de liefde en die thans door de blindste haat werden opgezweept.

O! die Oorlog, wat een afschuwelijke monsterachtige vloek voor het menschedom.

Welk een ontgoocheling was het voor ons als in plaats van vooruit te gaan er ons werd bevolen lijfings af te keeren.

Gebukt, bijna de grond rakend liepen we de een na de andere de helling van de baan af en eens tegen den kogelregen gevrijwaard ging het verder op, wijl we duidelijk hoorden dat ginder het gesecht steeds in hevigheid toenam. We raasden van spijt en spaarden Commandant T... geenszins onze verwenschingen.

Des te meer daar we begrepen dat we in werkelijkheid niet eens wisten waarheen, en waar we ons ook zouden wenden het steeds op hetzelfde onuitkomen zou verliepen. — Waarom er dan niet ineens gedaan mede gemaakt! Nu de kans zoo schoon stond erdoor te geraken, w'er zooveel moed en lust op hadden....

En meteen voelden we die moed en lust ons terug in de schoenen zinken. — Ons stramme lijf, onze doodmoed afgetebde leden eischen rust; de reaktie der opwinding van daar even sloeg ons lam en 't kropte ons in de keel als wonen w'het uitschreien als groote klontels, het de steenen klagen zou 't niet anders ken. En dan die honger die maar niet stillen wou en luider spreken ging dan alles....

Doch daar naderen de schoten alweer. — Allongé, mes amis, allons voyons! En we doen een uiterste poging om dit «allongé» te bewerkstelligen, doch 't gaat niet.

Ja tech, enkele minuten, doch weldra is Commandant T... het op ons weer voortuit en slegen we ons hem achterna meer kruipend dan marcheerd, de stramme blik steeds met toenemende verzwakking op zijn paard's hooven gericht als konden die alleen ons nog uit de van alle kanten rondom ons oprijzende treurnis helpen.

Zoo gingen we neg een ander half uur. Thans zien we in de verte een troepenmassa die, hoe dichter we naderen, hoe meer we als der onzen herkennen. — 't Is een ganschen bataljoen dat net als wij een uitweg zoekt uit de steeds nauwer toegeslachte schreef die rondom ons knijpt, met een majoor aan het hoofd en waarbij mannen van alle wapenen schijnen toegestroomd.

Twee, drie mitrailleurzen rijden er midden in getrokken door henden die er nog

kant, maar gevoelde de smart om het te doen. Daarna trachtte hij zich te oefenen, maar werd er teeh niet sterker mede, integendeel het was zijne smart die aangroeide.

Daarom was hij afgemat den laatsten avond, als hij na eene lange zelfbeproeving bad opdat On-Heer hem hierin niet te zeer beproeven zou.

De schoolmeester kwam, toen de dag einde. Zij sette zich binnen in huis, nadat allen zich gewassen en gereinigd hadden, zooals gewoonlijk, den avond voor men ten Ataar gaat of naar de hoogmis.

De moeder was onrustig, de vader zweeg; het afscheid lag achter 't morgen-dagen van den feestdag en het was onre-ker wanneer ze later nog zoo zouden bijeen zitten. De schoolmeester haalde het psalmboek uit, zij deden hunne godsvrucht en zongen, en daarna zegde hij een klein gebed, naardat de woorden hem wilden invallen.

Deze vier menschen zaten nu samen tot het laat in den avond werd en de gedahten zich bij eenieder terug drongen.

Zij scheidden toen met de beste wenschen voor den komende dag en wat hij brengen wilde. Eiwind moest toegeven, toen hij zich neerlegde, dat hij zich nooit zoo gelukkig neergelegd had.

Dezen avond gaf hij dat namelijk eene bijzondere verklaring, hij verstond daar-

vrij knap opstaan. — De eene schijnt iets te knauwen en laat het zich lekker smaken. Had ik het hem maar uit de muil kunnen nemen! ...

Thans gaan we allen donzeliden weg op — Commandant T... rijdt voorep met den majoor — en voelen ons wat weer opleven. — Men zegt ons dat wij ditmaal op den goeden weg zijn en de redding geen den minsten twijfel overlaat.

Neg «un bon mouvement» en dan zijn w'er uit en krijgen we eten en mogen we slapen — en — in afwachting smeoren we sigar of sigaret en draaft de illusie in stormpas weer over al 't geleedene heen.

Neg een uur gaans en dan, aan een ommedaal als elkeen zich reeds in veiligheid waande, midden het tooverspel van met zonne-goud begoten boomen, warm blakende en okerkleurige velden of rijk geschakeerde lichtschitteringen ligt plots voor ons: *Bieulx!*

Stadsnieuws

Bericht aan de werklozen. — De inschrijvingen der werklozen zullen voortaan geschieden in de zaal *Willem Tell*, Bagattenstraat, en de volgende orde zal gevolgd worden:

Vrijdag 18 Juni, namiddag de werklozen der 10e en 11e politiewijken.

Zaterdag 19 Juni, voormiddag, 8e wijk, namiddag 5e en 9e wijken.

Maandag 21 Juni, voormiddag, 6e wijk, namiddag 4e en 7e wijken.

Dinsdag 22 Juni, voormiddag, 1e en 2e wijken, namiddag, 3e wijk.

Het publiek wordt verwittigd dat slechts diegenen kunnen opgeschreven worden die:

1° in nood verkeer en werkloos zijn.

2° 14 dagen gewerkt hebben gedurende de maanden Juni en Juli 1914.

Worden niet ingeschreven de landbouwarbeiders, landbouwers, eigenaars, handelaars, ondernemers, dienstknachten, kuischvrouwen, naaisters die te huis gaan werken, dagloners, leuders, waschvrouwen en dienstmeiden. De personen moeten zich dus niet aanbieden.

Het Comité.

Gemengd Nieuws

Brabant

Brussel. — *Rijwieldieven.* — Het is ongelooflijk, wat men tegenwoordig rijwielen steelt. Nogmaals worden ons twee zulke diefstallen medegedeeld:

Woensdagmorgen stelde de heer V., van de Bethlehemstraat, te Sint-Gillis, vast, dat hij 's nachts bezoek ontvingen had van dieven, die met valsche sleutels waren binnengekomen. Gelukkiglij hebben zij alleen zijn rijwiel medegenomen. Het had kunnen erger zijn.

— Een ander rijwiel werd op de Grondwetplaats, te Sint-Gilles gestolen. De bestolene is de heer D., wonende te

mode: Noelt heb ik mij zoo overlaten aan Gods wil neergelegd en zoo gelukkig erin geweest.

Marits aangezicht wilde straks weer boven komen en het laatste dat hij nog ge-waar werd, was dat hij lag en zich zelf beproefde: niet heel en gansch gelukkig, niet gansch, — en dat hij antwoordde: toeh heel en gansch —; maar later weer: niet gansch, — ja, gansch; neen, niet gansch. —

Toen hij ontwaakte, herinnerde hij zich aanstands den dag, bad en voelde zich sterk, gelijk men doet 's morgens.

Sedert dezen zomer had hij eerst eene kamer voor zich alleen; hij stond nu op, deed met zorg zijne scheene, nieuwe kleseren aan; want tot nu neg had hij er nooit zulke gehad. Daarenden was er een wijde, laken ondervest welke hij dikwijls moest bevoelen eer hij er gewend kon aan worden. Hij nam een kleinen spiegel, toen hij zijn halsboord aan had en voor de vierde maal nu, zijn vest aandoed. Daar hij nu zijn eigen vergenoegd aangezicht met het engewoon belblonde haar errond liggend, zichzelf toelachen zag in den spiegel, viel het hem in dat dit wederom bestemd ijdelheid was. Ja, maar welgekleed en rein mag een mensch toch zijn, antwoordde hij, terwijl hij zijn aangezicht van den spiegel afwendde alsof het zonde ware erin te kijken. (*Wardt voortgezet.*)

Schaarboek, in de Koninklijke Sint-Marijkestraat. Hij had zijn stalen paard tegen den gevel van een huis geplaatst.

En lijk in de vaart. — Gisteren avond heeft men uit de vaart van Charlaroi, aan de Pakhuislaan, het lijk van een onbekende van ongeveer veertig jaar opgevonden. Het schijnt een werkmans te zijn. Men heeft geen enkel papier op hem gevonden om uit te kunnen maken wie hij is.

Het lijk werd naar het doordhuis van de Sint-Andriesstraat gebracht.

En jongeling die het mes gebruikt. — Gisteren avond was op de Fontainaplaats een woordenwisseling opgevoerd tussen de genaamde Karel F., 15 jaar oud, wonende in den Lauriergang, en Ferdinand D., 16 jaar oud, leerling-doozenmaker, wonende in de Camuselastraat. Op een zeker oogenblik werden de jonge kerels handgemeen. Daar hij zag, dat hij het onderspit ging delven, trok F. zijn zakmes en gaf er een duchtige steek mee aan D., wiens linkerlong doorboord werd. Het slachtoffer werd in allerijl naar het Sint-Pietersgasthuis gebracht. Tegen F. werd proces-verbaal opgemaakt.

Nederland

Ongevalken. — Door een ongelukkigen samenloop van omstandigheden had gistermiddag een droevig ongeval plaats te Valkenburg. Op een kruispunt van wegen kwam uit een huis een drietal kinderen gelopen. Het voorste kind liep onder het voorwiel van den auto van den Prins der Nederlanden, op het oogenblik, dat de chauffeur al zijn aandacht geconcentreerd had op de te maken bocht en het kind pas opmerkte, nadat het ongeluk was gebeurd.

In verband met de te maken wending reed de auto zeer langzaam. De Prins zal hedenochtend van Maastricht uit, over Valkenburg, de terugreis naar Den Haag aanvaarden, teneinde een bezoek te brengen aan de ouders van het slachtoffer, die op het oogenblik, dat het ongeluk gebeurde, niet in de gemeente aanwezig waren.

— Gisteravond 9 uur is de arbeiderremmer J. K. van de H. I. J. S. M. aan het centralisatie van Utrecht door een ransgeenden trein gegrepen en tussen twee wagens terecht gekomen; hij was oogenblikkelijk dood.

Frankrijk

Vreeselijke misdaad. — Eenige dagen geleden werd de 54-jarige Clemence Poirier, rentenierster, wonende te Mazeville, bij Nancy (Frankrijk) in haar bed vermoord gevonden.

De politie hield twee jonge gasten aan van 17 jaar oud, die groot verteer maakten. Ondervraagd over de herkomst van het geld, bekenden zij mad. Clemence Poirier vermoord en bestolen te hebben.

De plichtigen wonen te Mazeville; kunne ouders genieten in de streek de grootste aching.

Zij beweerden alleenlijk de rentenierster te hebben willen bestolen maar niet vermoorden.

Beiden, na nopens den diefstal beraadslaagd te hebben, drongen 's nachts in den hof van het slachtoffer, en wachtten daar het oogenblik af, tot wanneer de rentenierster hare woning zou verlaten.

Rond 10 ure 's morgens verliet de euderlinge hare woning; de jonge bandieten verlieten hunnen schuilhoek, drongen in de woning en doorsnuffelden alles. Zij maakten zich meester van een som van 5.000 frank in goud en bankbiljetten.

Op het oogenblik dat de schelmen het huis wilden verlaten, kwam de rentenierster binnen. Een van hen sprong de vrouw naar de keel, terwijl de andere haar met zijn halsdoek verworgde.

Vervolgens droegen zij het slachtoffer op haar bed; in het huis der misdaad namen zij hun ontbijt en dronken een aantal fleschen wijn.

's Avonds legden de twee moordenaars zich te slapen in de kamer waar het lijk lag.

De jonge bandieten hebben het verhaal der misdaad gedaan zonder eenige ontroering en voegde erbij dat zij op drie dagen 600 frank hadden verteerd en de overige 4400 fr. bestaande in bankbiljetten, verborgen hadden.

De twee jonge moordenaars werden, nadat zij met het lijk waren gekonfronteerd, in het gevang opgesloten.

Men vraagt. — Een deftig persoon, goed gekend in de stad, voor een gemakkelijk werk. Verzekerde breedwinning.

Te schrijven onder de letters V. P. bureau van het blad.

Ingezonden Stukken

(Buiten verantwoordelijkheid der Redactie)

Gerechte Heer Redacteur,
Ik Geleef dat ik lijdend ben... Lees me dat nu eens; dech mijn droomen zijn onverantwoordelijk, stel u gerust, niemand zal ze ernstig opnemen of... volgen: KLASIE II.

Die Liefde....

Mij dunkt elkeen heeft 't plekje lief
Waar 't wiegje eens ging schommelen,
Waar Moeder ons met 't Moederlied
Zoo zacht in slaap kon dommelen.
Waar levensbloemen geuren gaan,
En levens-zangers kweelen,
En zooveel liefdevolle vree
In d'eerste kus gaat spelen...

Doch uit die liefde zich in bloed
Van zooveel medemenschen
Die elk voor zich toch 't vredeheil
Voor 't eigen plekje wenschen?
Moet minnen dan toch oorzaak zijn
Van 't gruwel menschenlahten,
Of moet men voor dien dierb're grond
Naar 't iets 't veel hooger trachten?

De liefde voor den vadergrond
Mag niet in nood geboren.
Veel hooger, hooger ligt den roem
Van d'eigen' plek beschoren!
De wroeter die hij zweet en vlijt
« Zijn » grond gaat aan 't beploegen
Kan rijpe oogst, door lage drift
Slechts remmen, nooit vervreogen!

Ik droom een Vaderland zoo groot
Zoo rijk aan reise deugden,
Zoo vrij, ontsmet van bangen nood.
Zoo schoon aan volken-jugden,
Zoo hoog beschaafd, geleerd, geleid
Aan 't spit der mogendheden,
Zoo groot van hart, zoo breed van brein:
Ik droom aan heerlijkheden

Waarom « mijn land » thans mangel heeft:
Aan democratisch streven,
Aan onderwijs, aan opvoeding,
Al 't wat de vree kan geven.
Aan werklied die er trots en fier
Met recht mogen op wijzen
Dat ze door kundig, eigen werk
Naar hooger kouden rijzen.

Ik droom van menschen die gezond
Naar geest en ziel en leden
Slechts dankend onder Godes zon
Het ploeg- en vorstaal smeden.
Ik droom van kind'ren groot en sterk
Die zonder kommer joelen,
Van moeders die geen smart of angst
Voor 't kinder-veel gevoelen...

Ik droom van eigen aard en Ziel!
't Is droomen... maar om 't even
Is 't dat niet wat voor 't Vaderland
Die liefde ons moet geven?
Een Vadergrond vernield, verwoest
En stervend uit zijn wonden
Heeft nooit in wrange stervensnood
Zijn hooger heil gevonden.

En dwong de nood ons tot geweld
Goed haat mag in ons wonen,
Doch moelt slechts voor ons, voor hen
Die zoo verkeerd betoenen
Die liefde dat elkeen zoo prijst
Als 't heiligste iets op aarde,
Doch die, eilaas, thans stekblind,
In ruwe haat ontaarde.

Bezoldigd

En-rem.

OORLOG AAN DE VERVELING

door het zeldzaam aanbod van

Onuitgezochte Postzegels

ALLER WERELDDELEN.

Ben proefkilo voor 5 fr. (ongeveer 30.000 zegels)

Prijsvermindering bij grotere hoeveelheden.

ELK ORDER WORDT

SEKSTIENS UITGEVOERD

10.000 kilos in magazijn.

AANKOOP van elke partij KONGO POSTZEGELS, los of op brief, nieuw of gebruikt, ook de postkaarten.

Bureau open van 9 tot 11 uur

en van 2 tot 6 uur.

Ernest WILLEMS

(VILLA MIA)

LEEMSTRAAT, 40.

CHATEAUX-NEUD, DES GENT

(Verlenging der Molensstraat, en vierde straat aan den Hukerkant der Kelderspoort.)

Burgerlijke Stand

GENT. — Overlijden van 17 Juni. — Maria

Overlijden van 18 Juni. — Frans De Maeste- laere, 33 j., artist-muzikant, Maulestede steen- weg, 147. — August Cocquyt, 20 j., handelaar, Adegem.

Overlijden van 19 Juni. — Pastina Waldach, 68 j., z. b., Oostackerstraat, 104. — Prosper Van Damm, 22 j., voorman, Ottergemsteenweg, 58. — 1 doodgeb.

Geboorten van 18 Juni. — Pieter Cornelis, Hoogstraat, 90. — Georges De Meyer, Wondel- gemstr., 58. — Raphael Vanden Abele, Gouden Leeuwplant, 9. — Alphonsine Meganck, Maule- stede steenweg, 152. — 1 enw.

Huwelijken van 19 Juni. — Frans Mienne, dag- looner, Zeemstraat, 47, met Maria Bourgullien, z. b., Oostackerstraat, 20. — Jozef Timme'mans, daglooner, Kastenstraat, 262, met Clementine Lefevre, fabrikw., Tulpstraat, 72.

Burgerlijke stand van Oostende sinds de oorlog.

Sterfgevallen. (Vervolg.)

18 Maart. — Jeanne Bientrock, echt. Karel Declercq, 77 jaar.

17 Maart. — François Van Laere, echt Eugénie Vaeremootels, werkm., 50 j. — Emerence Elías, echt. Raymond Verlinde, 36 j., Middelkerke.

19 Maart. — Oscar Mass, 13 jaar.

20 Maart. — Mathilde Degraeve, wed. Alfons Gernonpré, 64 j.

21 Maart. — Augusta Renty, echt. Henri Cor- teel, 53 j., Westende.

22 Maart. — Agnes Hubert, wed. Augustin Lingier, 83 j.

24 Maart. — Auguste Mesure, wed. Rosalie Decort, 87 j. — Rosalie Goes, wed. Henri Goes, 86 jaar.

26 Maart. — Auguste Dufour, echt. Silvie Lingier, herb., 50 jaar.

Huwelijken.

20 Maart 1915. — Victor Chafart, dokwerker, met Euphrasie Schmitt, 19 j., werkvrouw.

21 Maart. — Julien Vervaecke, stoker, met Florida Kooy, werkvrouw. — Albert Pauwels, vischer, wed. van Alice Bouckenaere, met Angèle Kooy, werkvrouw.

7 April. — Edouard Jonckheere, paswerker, met Clementine Prieels, z. ber.

14 April. — Gustaaf Pierloot, voorman, met Margareta Reynaert, z. ber.

17 April. — Leopold Depaetter, smid, wed. van Maria Vandendryck, met Sylvie Vandermas, z. ber., wed. van Hendrik Vanhoote.

28 April. — Victor Jongbloet, politie-agent, met Mathilda Damman, postierster.

1 Mei. — Victor Dannaels, bediende, met Pharisie Vanhoome, werkvrouw.

5 Mei. — Hendrik Laplace, scheeps-luitenant, Antwerpen, met Leonie Debaere, z. ber., Gent.

Geboorten.

15 October 1914. — Herman Everaerts; Marie Laforce. — 16 Oct. Roger Laga; Oscar Dhane; Mariette Eyland. — 17 Oct. Albert Akke. — 18 Oct. Irene Lingier; Clemence Touray; Le- deanne Pleuvier; Edouard Debraemans; Anna Defer. — 19 Oct. Elisabeth Debusschere; Gabrielle Daele. — 20 Oct. Ferdinand Caltemyn; Willy Van Massenhove; Amelie Marchais. — 21 Oct. Arie Visser; Armand Schervens. — 23 Oct. Simonne Vandewalle. — 24 Oct. Adrien Vander beke; Jeanne Warnon. — 26 Oct. Gabrielle Casteleman; Germaine Decester; Adrienne Du- lardin. — 27 Oct. Albert Bauwens; Simonne Willaert. — 28 Oct. Simonne Cassart. — 29 Oct. Maurice Lehouck.

Men vraagt :

Goede dagbladverkoopers, worden ge- vraagd, voor Gent, en in al de buiten gemeenten der beide Vlaanderen. Goed leen.

Zieh aan te bieden, van 8 tot 9 uren 's morgens, Begijnhoflaan, 40, Gent.

(131)

Voor NINOVE en omliggende Gemeenten worden terstond ge- vraagd :

Werkzame verkoopters voor ons blad: verzekerd loon.

Zich te wenden tot ons blad

39, Edmond De Deynstraat

NINOVE (Kerkhofstraat)

(132)

Laatste Telegrammen

AFRIKA

Engelsch officieel bericht.

LONDEN, 17 Juni. (Router). Een offi- cieel kennisgeving over het krijgshedrijt in Oost-Afrika meldt o.m. het volgende:

Tegen het eind van Februari werd be- richt ontvangen dat een Duitsche afde- ling van ongeveer 300 man Askari's en een aanzienlijke hoeveelheid Europe- en, onder kapitein Hexthausen Noord- waarts trok om ten Oosten van het Victo- ria Nyanzameer in de Karungistreek te vallen.

Een kleine strijdmacht met wat artil- lerie en cavalerie onder kolonel Hixton werd hen tegemoet gezonden.

Onze troepen kwamen in contact met den vijand, die zich terugtrok en mar- cheerden door tot de Mararivier, waarop de vijand zich samentrok.

Den 9den Maart stootte men echter op de heele macht van Hexthausen, die weer Noordwaarts was getrokken. Een hard- nekkelig gevecht volgde.

De Duitschers boden dapper tegen- stand maar na verscheiden uren vechten, meermalen van man tegen man, weken zij en trokken zich, door dieht gewas en de duisternis beschermd, terug.

Een verkenning, den volgenden dag ondernomen, bracht het bericht, dat de vijand zich ten Zuiden van de Maria- rivier had teruggetrokken.

Daar het offensief van den vijand ge- heel gebroken was, trokken wij terug.

Tusschen den 8den en den 22sten Mei werden twee kleine expedities uitge- voerd, één om het land ten Zuiden van Simba scheen te vegen, de andere van Karunga uit naar het Victoria Nyanza- meer, om het stoomschip Sybil te ver- nietigen, dat vroeger in den oorlog schip- breuk had geleden. De vijand trok over zijn eigen grens terug.

Verdere Telegrammen

UIT DE BALKANS.

Bulgarije en de Entente.

BERLIN, 18 Juni. (Korr. Norden.) Uit Sofia wordt gemeld dat de Russische ge- zant omtrent de jongste voorstellen der entente-mogendheden een toelichting heeft gegeven, die hierop neerkomt dat zij zich bereid verklaren om voor het geval Bul- garije meewerkt aan de verovering van Kon- stantinopel en de Dardanellen, het volke- men vrijheid van handelen te laten indien Bulgarije ter verkrijging van Machedo- nisch gebied ten oorlog zou moeten trekken tegen zijn buren.

BERLIN, 18 Juni (Korr. Norden.) Aan de Vossische Ztg. wordt uit Sofia gemeld dat volgens betrouwbare mededeelingen van ingewijde zijde de nota van antwoord van Bulgarije op de voorstellen van de entente slechts een aantal vragen inhoudt over den afstand van grondgebied aan de overige Balkanstaten en over de wijze waarop de entente mogendheden zich dien afstand voorstellen. Voor 't overige staat in die nota niets over de plannen van Bulgarije.

Voor zover bekend is, heeft deze Bul- gaarsche nota bij de vertegenwoordigers van het viervoudig verband ontstemming veroorzaakt, te meer, daar even voor de overhandiging daarvan het Romeensehe antwoord aan de viervoudige entente be- kend werd, waarbij Roemenië verstrek- kende schadeloosstellingen vraagt. Er schijnt samenhang te zijn tusschen de ant- woorden van Roemenië en Bulgarije.

Albanie

ATHENE, 18 Juni. (Welf.) De Agence d'Athènes verneemt uit Korfoe :

Albanesehe opstandelingen hebben drie bommen geworpen, waarvan een op het dak van het Griekse gezantschap in Du- razzo terecht kwam. De vlaggestok brak en splinters van de bommen vernielden in de slaapkamer het bed van den gezant.

Een tweede bom drong door het dak van de Griekse kerk.

Macedonië

BERLIN, 18 Juni (Korr. Norden.) De Italia te Milaan schrijft, dat een afgovaar- digde van de Skoepsjtina in het Servische blad Noweski verklaard heeft, dat voor het geval de entente mogendheden aan Bulgarije werkelijk een deel van Servie's grondgebied hebben beloofd, dit op niets zou uitloopen, daar Servie van geen duim- breed grondgebied afstand zal doen, en dat een ieder, die Macedonië zou willen hebben, zal moeten trachten het te krijgen.

De bladen melden heden, dat de Serviers Tirana bezet hebben.

De «Avanti» vestigt in een artikel, waarop voor een gedeelte beslag gelegd is, de aandacht op de gevaarlijke concurrentie der geallieerden. In Italië zou niet de minste neiging bestaan, ook maar een man of een penning voor Albanië op te offeren. De gekoelde weerbare kracht zal voor andere, gewichtiger oorlogsteoneelen mee- ten dienen.

Voor Italië gelden de besluiten, die op de conferentie te Londen genomen zijn, en daaraan zal recht wedervaren. Oostenrijk koestert tevergeefs de hoop, dat Italië troe- pen naar Albanië zal zenden, om zich daar in een avontuur te begeven en op die wijze zijn front in het noorden te verzwakken.

Roemenië

KHULEN, 18 Juni. — Aan de Kölnische Zeitung uit Zurich :

Konmerkend voor de teleurstelling, welke de afwachende houding van Roemenië aan Italië bereid heeft, zijn de heftige aanvallen, welke eenige Italiaan- sche bladen nu tegen eerstgenoemd rijk richten.

De Avanti merkt op, dat zelfs het Giornale d'Italia, dat zooveel inkt voor de

verhoerlijking van Roemenië heeft gestort, het nu noodig acht scherp op te treden tegen de Roemeensehe pers, die op onvriendschappelijke wijze over Italië schrijft.

Dit gebeurt dan in de Italiaansche pers, die nog voor enkele dagen verkondigde, dat Roemenië met Italië tegen Oostenrijk- Hongarije zou optrekken.

BERLIN, 18 Juni. (Korr. Norden.) Te Boekarest zijn enalangs in de hoofdstraten tot algemeene verrassing groote biljetten aangeplakt, waarin vele Roemenen de aandacht der burgers vestigden op de tegenslagen van het Russische leger en gewaarschuwd werd, om niet het oor te leenen aan de inblazingen en verlokkingen van Filipeson, Take Jonesen en hun aan- hangers.

BOEKAREST, 18 Juni. (Korr. Bur.) De Indépendance Roumaine maakt melding van de kritische opmerkingen van het Nowoje Wremja en de Russkoje Slowe over de krijgsverrichtingen van Rusland's bond- genooten op het westelijke gevechtsterrein en vraagt of hier soms naar een motief voor een afzonderlijken vrede gezocht wordt.

Prof. Dr.

J. V. de Groot Levenswijding

Drie Voordrachten, te Leuven uitgegeve- ken. — Derde druk : 1. — frank.

Wedergeboorte

Drie Voordrachten, te Leuven uitgegeve- ken. — Derde druk : 1. — frank.

Prijs te samen lag. : fr. 2. — Gebonden fr. 3. —

Welk ander bijchrift zou nog passender kunnen wezen bij de titels der bovenga- noemde, overbekende boeken, dan een zeer warme aanbeveling aan ieder, die ze nog niet las, of een even warme aanspor- ring tot herlezing aan hen, die ze konden? Aan ieder ernstig denkend mensch waar- bergen deze geschriften uren van verhef- fend gezet.

C. L. van Langenhuyzen

Amsterdam-Rotterdam

Voor België bij «De Vlaamse Post» 35

Hollandsch Invoer- en Verzendhuis

VAN KOOT & C

GENT, 17, Garenmarkt, 17, GENT

Hollandsche kaas, nieuwe haring, Bel- tische sla-olie, Karnemelkzeep, Sunlight- zeep, Sneeuw wit zeep, Viruly-zeep, zeep- poeders : Helder Wasch, De Hamer en De Duif, Aardappelmeel, Peper, Kaneel, Pudding-poeder, Cacao, Thee, Chooslaad, Rozijnen, Kaarsen, Nachtpitten, enz., enz.

Scherpzet koninkrijksorde prijzen 1914

Margarine! MEGA

en andere soorten te verkrijgen in alle localiteiten bij onze depothou- ders. Algemeene Depot :

24, Slijpstraat, 24 — GENT —

(103)

Kleine Aankondigingen

Te huur : Eene gemeubelde kamer, voor dame alleen. Adres ten burele van dit blad. (94)

Schoone occasie : Te koop aan 650 frank, een motorboot, lengte 6 m. 63, meter 3 cyl. 6 H. P. (6 paarden kracht) met reversibele. Alles in zeer goeden staat. Adres te nemen bureel der «Vlaamse Post». (115)

Men vraagt te koop per occasie 1 of 2 timmermansban- ken. Zieh te wenden ten burele Begijn- hoflaan, 40, Gent. (106)

Verantwoordelijke uitgever : L. PLEU- BRUCKER. De VOS & HUSSEIN & Co. 1915